

skal staa i Overensstemmelse med den Lære, som han forkynder? Dertil vil jeg sige, at Provst Villtoft har ikke ønsket et saadant Ritual. Jeg siger heller ikke her i min Skrivelse til Ryslinge Valgmenighed, at hvis de ikke føler sig i Overensstemmelse med Menighedens Opfattelse af Trosbekendelsen eller de enkelte Led i den, saa skal de indsende Forslag til Ritualændring, men jeg fortsætter: „og som Følge deraf ønsker at stille Forslag til Ændringer i Daabsritualet“. De maa for mig saa gerne være i Uoverensstemmelse med Menighedens Opfattelse af Trosbekendelsen. Det er der vist mange enkelte Mennesker indenfor Menigheden, der er, men de føler ikke, at denne Uoverensstemmelse er saa dyb, at de derfor skulde ønske at stille Forslag til Ændringer i Daabsritualet saa lidt som i de andre Ritualer, og saa skal jeg virkelig ikke ransage deres Tro.

Jeg er ikke nærgaaende overfor Ryslinge Valgmenighed. Jeg indleder med: „Hvis Andragerne ikke føler sig i Overensstemmelse . . .“ — jeg siger ikke en Gang, at de ikke er det —, og jeg fortsætter: „og som Følge heraf ønsker at stille Forslag til Ændringer i Daabsritualet, maa disse være tydeligt Udtryk for Ryslinge Valgmenigheds Opfattelse.“ Naar de ønsker det, maa jeg naturligvis forlange, at det skal være et tydeligt Udtryk og ikke saadant et tvetydigt Udtryk, som Pastor Rørdam havde foreslaaet, og som ogsaa efter det ærede Medlem Hr. Povlsens Opfattelse ikke var heldigt; han ønskede ikke, at det skulde ind i Daabsritualet, det udtrykte han jo forleden Dag i Anledning af en Udtalelse, som jeg havde fremsat, og som jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen. Af ham blev det foreholdt mig — det er ligeledes blevet foreholdt mig fra anden Side —, at mit Slagord er Disciplin. Nej, det er virkelig ikke mit Slagord, og selv om det var mit Slagord, var det vel ikke saa forfærdeligt. Der skal være Disciplin i alle Forhold, Orden i alle Forhold. Men det har nu ikke været mit Slagord i dette Forhold paa Grund af Lyst, men fordi Valgmenighedspræst — eller nu ikke Valgmenighedspræst — Pastor Rørdam har overtraadt Disciplinen, har overtraadt Anordningerne. Derfor maatte jeg, den Gang jeg hørte det, og man spurgte mig, hvad jeg mente om det, sige, at det var en rent disciplinær Sag. Det er det virkelig, det er en Ordenssag indenfor Folkekirken. Men fordi jeg har sagt det, og fordi jeg har maattet kræve denne Disciplin, som blev overtraadt

gentagne Gange, haandhævet, saa raaber man frihedsfjendsk efter mig, jeg kan ikke taale Frihed indenfor Folkekirken.

De ærede Medlemmer Hr. Povlsen og Hr. J. Jacobsen maa godt ransage alle mine Handlinger i den korte Tid, jeg har været Kirkeminister, og se, om de ud derfra kan fremsætte en berettiget Beskyldning imod mig for, at jeg kun kræver Disciplin og ikke har Øje for Friheden. Jeg har tværtimod bestræbt mig for, og jeg tror ogsaa, at jeg har vundet Anerkendelse derfor indenfor Menighederne, hidtil da — hvad der kan komme i Fremtiden, ved jeg ikke —, at give dem al den Frihed, som jeg paa nogen Maade kunde give dem. De to Ord Disciplin og Frihed udelukker aldeles ikke hinanden. Jeg vil endogsaa paastaa, at de betinger hinanden, at den Frihed, som ikke er forbundet med Disciplin, bliver Tøjlesløshed og Lovløshed. I dette Tilfælde blev den Lovløshed, og derfor maatte jeg træde op.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen taler om Ryslinge Valgmenighed og den stille Magt. Ryslinge Valgmenighed og den stille Magt! Der er ikke noget, der staar hinanden saa fjernt som Ryslinge Valgmenighed og den stille Magt. For alle de Mennesker, som kender den stille Magts Betydning, ogsaa paa det Omraade, hvorpaa vi her bevæger os, er det ligefrem en Fornærmelse at sætte de Ord i Forbindelse med Ryslinge Valgmenighed.

Saa kommer jeg til det sidste Punkt i det ærede Medlem Hr. J. Jacobsens Tale. Han taler om — idet han gennem mange Citater af Socialdemokraternes kirkelige Ordførere her i Tinget gennem mange Aar, den højtærede Socialminister, søger at fastslaa Berettigelsen deraf — den Kirkepolitik, der nu føres, og betegner den som en Kovending. Det ærede Medlem har Sans for, hvad man kalder Stigning i Udtrykkene. Han begynder endda med et forholdsvist — maa jeg sige anstændigt Udtryk, „Kovending“; lidt efter bliver det til „den sorteste Reaktion“ for endelig at stige højt, højt op til et af de Ord, som man altid med Varsomhed tager i sin Mund: „uærlig“; og det gentager han to Gange. Jeg vil gerne sige nogle faa Ord om dette. Alle de Citater, som det ærede Medlem kom med af den nuværende højtærede Socialminister, er fremsat i 1922 under Behandlingen af det store Kirkelovskompleks, og er fremsat for at bekæmpe dette Kirkelovskompleks, er fremsat for at forhindre, at dette Kirkelovskompleks blev ophøjet til Lov, fik Lovskraft her i Landet. Den Gang, det havde